

LIETUVOS RESPUBLIKOS IR ŠVEICARIJOS KONFEDERACIJOS

SUTARTIS DĖL INVESTICIJŲ SKATINIMO IR JŲ ABIPUSĖS APSAUGOS

Preambulė

Lietuvos Respublikos Vyriausybė ir Šveicarijos Federalinė Taryba siekdamos suintensyvinti bendradarbiavimą ekonomikos srityje bendram abiejų Valstybių labui, ketindamos sudaryti ir palaikyti palankias sąlygas vienos Susitariančiosios šalies investitorių investicijoms kitos Susitariančiosios šalies teritorijoje, suprasdamos, jog būtina skatinti ir apsaugoti užsienio investicijas, siekiant abiejų Valstybių ekonomikos plėtojimo,

s u s i t a r ė:

1 straipsnis Sąvokos

Šioje sutartyje:

1. Sąvoka „investitorius“ kiekvienos Susitariančiosios šalies atžvilgiu reiškia:

a) fizinius asmenis, pagal Susitariančiosios šalies įstatymus turinčius tos šalies pilietybę;

b) juridinius asmenis, tarp jų kompanijas, korporacijas, biznio asociacijas ir kitas organizacijas, kurios yra įkurtos ar kitaip tinkamai įregistruotos pagal tos Susitariančiosios šalies įstatymus, turi buveinę ir užsiima realia ekonomine veikla tos pačios Susitariančiosios šalies teritorijoje;

c) juridinius asmenis, įsteigtus pagal bet kurios šalies įstatymus, tiesiogiai ar netiesiogiai kontroliuojamus tos Susitariančiosios šalies piliečių ar juridinių asmenų, turinčių buveinę ir užsiimančių realia ekonomine veikla tos Susitariančiosios šalies teritorijoje.

2. Sąvoka „investicijos“ reiškia bet kokią turtą, o būtent:

a) kilnojamą ir nekilnojamą turtą, taip pat kitas teises in rem;

b) akcijas, dalininko teises ar kitokį dalyvavimą kompanijose;

c) pinigines pretenzijas ar pretenzijas į bet kokią ekonominę vertę turinčią veiklą;

d) autorines teises, pramoninės nuosavybės teises (kaip antai patentus, naudingus modelius, pramoninius pavyzdžius ar modelius, prekių ar paslaugų ženklus, prekybinius pavadinimus, kilmės ženklus), know-how ir goodwill;

e) koncesijas pagal viešąją teisę, tarp jų ir koncesijas gamtinių išteklių paieškai, gavybai ir panaudojimui, o taip pat visas kitas teises, suteiktas pagal įstatymus, sutartis ar remiantis įstatymais priimtus valdžios sprendimus.

3. Sąvoka „teritorija“ reiškia ir su Valstybės pakrante besiribojančius tuos jūros plotus, kur ši Valstybė pagal tarptautinę teisę gali naudotis savo suverenomis teisėmis ir jurisdikcija.

2 straipsnis Investicijų skatinimas ir leidimas investuoti

1. Kiekviena Susitariančioji šalis savo teritorijoje kaip įmanoma skatina kitos Susitariančiosios šalies investitorių investicijas ir leidžia investuoti laikantis savo įstatymų ir tvarkos.

2. Jeigu Susitariančioji šalis sutinka, kad jos teritorijoje būtų padaryta investicija, ji turi išduoti reikalingus leidimus šiai investicijai ir turi vykdyti su šia sutartimi susijusias licencines sutartis ir kontraktus dėl techninės, komercinės ir administracinės pagalbos. Kiekviena Susitariančioji šalis prireikus turi stengtis suteikti reikalingus įgaliojimus, susijusius su konsultantų ar kitų kvalifikuotų užsienio asmenų veikla.

3 straipsnis Investicijų apsauga ir jų traktavimas

1. Kiekviena Susitariančioji šalis savo teritorijoje apsaugo kitos Susitariančiosios šalies investitorių investicijas, padarytas pagal jos įstatymus ir tvarką, ir netrukdo nepagrįstomis ar šališkoms priemonėmis jų valdyti, išlaikyti, panaudoti, naudotis jomis, plėsti, parduoti ir, jeigu prireiktų, jas panaikinti. Ypač svarbu, kad kiekviena Susitariančioji šalis suteiktų būtinus įgaliojimus, nurodytus šios Sutarties 2 straipsnio 2 dalyje.

2. Kiekviena Susitariančioji šalis užtikrina savo teritorijoje sąžiningą ir teisingą kitos Susitariančiosios šalies investitorių investicijų traktavimą. Šis traktavimas neturi būti mažiau palankus už tą, kurį kiekviena Susitariančioji šalis

savo teritorijoje taiko savų investitorių investicijoms, arba už tą, kurį ji taiko savo teritorijoje atliktoms didžiausio palankumo statusą turinčios šalies investitorių investicijoms, jeigu pastarasis traktavimas yra palankesnis.

3. Didžiausio palankumo statusą turinčios šalies traktavimas netaikomas toms lengvatoms, kurias bet kuri Susitariančioji šalis taiko trečiosios valstybės investitoriams dėl jos narystės ar ryšio su laisvosios prekybos zona, muitų sąjunga ar bendraja rinka, arba su panašia regionine sutartimi, kurios dalyve yra ar gali tapti kuri nors Susitariančioji šalis.

4 straipsnis

Laisvas pervedimas

1. Kiekviena Susitariančioji šalis, kurios teritorijoje investavo kitos Susitariančiosios šalies investitoriai, leidžia jiems laisvai pervesti su tomis investicijomis susijusius atsiskaitymus, ypač:

- a) palūkanas, dividendus, pelną ir kitas einamąsias pajamas;
- b) paskolų apmokėjimą;
- c) sumas, skirtas investicijos valdymo išlaidoms mokėti;
- d) atlyginimus už naudojamą nuosavybę, kitus mokesčius, remiantis Sutarties 1 straipsnio 2 dalies c), d) ir e) punktais;
- e) papildomus kapitalo įnašus, būtinus investicijos išlaikymui ir plėtimui;
- f) įplaukas, gautas pardavus, dalinai ar visiškai panaikinus investiciją, bei įplaukas, gautas padidėjus investicijos vertei.

2. Šio straipsnio 1 dalies nuostatos neprieštarauja Susitariančiųjų šalių mokesčių įstatymų taikymui. Norint grąžinti turtą Lietuvos rinkoje įsigytų prekių ar paslaugų pavidalu, pagal Lietuvos įstatymus gali reikėti leidimo.

5 straipsnis

Investicijų nusavinimas ir kompensacija už jas

1. Nė viena Susitariančioji šalis tiesiogiai ar netiesiogiai neeksproprijuoja, nenacionalizuoja ir netaiko kitokių panašaus pobūdžio priemonių kitos Susitariančiosios šalies investitorių investicijoms, išskyrus atvejus, kai tos priemonės taikomos visuomenės interesais nediskriminaciniu pagrindu, įstatymų nustatyta tvarka ir su sąlyga, kad bus susitarta dėl efektyvios ir atitinkamos kompensacijos. Kompensacijos suma, įskaitant palūkanas, išmokama nepagrįstai neatidėliojant laisvai konvertuojama valiuta tam tikslui įgaliojamam asmeniui, nepriklausomai nuo jo gyvenamosios vietos ar buveinės, arba kitokiui tam asmeniui priimtiniu būdu.

2. Jeigu vienos Susitariančiosios šalies investitorių, kurių investicijos patyrė nuostolių dėl karo ar kitokio ginkluoto konflikto, revoliucijos, ypatingosios padėties ar sukilimo, įvykusių kitos Susitariančiosios šalies teritorijoje, tai turto grąžinimas, apmokėjimas už jį, kompensacijos ar kitoks nuostolių padengimas atliekami pagal šios Sutarties 3 straipsnio 2 dalį.

6 straipsnis

Investicijos, padarytos prieš Sutarties sudarymą

Ši Sutartis taip pat taikytina investicijoms, kurias padarė vienos Susitariančiosios šalies investitoriai kitos Susitariančiosios šalies teritorijoje pagal jos įstatymus ir tvarką iki šios Sutarties įsigaliojimo.

7 straipsnis

Palankesnės sąlygos

Nepriklausomai nuo šia Sutartimi numatytų sąlygų, bet kuriai Susitariančiajai šaliai susitarus su kitos Susitariančiosios šalies investitoriumi dėl palankesnių sąlygų, taikytinos pastarosios.

8 straipsnis

Subrogacijos principas

Jei viena Susitariančioji šalis suteikia savo investitoriams investicijai, esančiai kitos Susitariančiosios šalies teritorijoje, nekomercinės rizikos garantiją, pastaroji privalo pripažinti pagal pirmosios Susitariančiosios šalies subrogacijos principą įgytas investitoriaus teises po to, kai pirmoji Susitariančioji šalis sumoka pagal tą garantiją.

9 straipsnis

Ginčai tarp vienos Susitariančiosios šalies ir kitos Susitariančiosios šalies investitoriaus

1. Tam, kad būtų galima išspręsti ginčus dėl investicijų tarp vienos Susitariančiosios šalies ir kitos Susitariančiosios šalies investitoriaus, nepažeidžiant šios Sutarties 10 straipsnio (ginčai tarp Susitariančiųjų šalių), rengiamos konsultacijos tarp besiginčijančių šalių.

2. Jei per šešis mėnesius ginčas neišsprendžiamas konsultacijose, tai investitoriaus prašymu jis perduodamas arbitražo teismui. Arbitražo teismas sušaukiamas taip:

a) arbitražo teismas sudaromas kiekvienu konkrečiu atveju. Jeigu nėra kito susitarimo tarp besiginčijančių šalių, kiekviena iš jų paskiria po vieną arbitražą. Šie du išrenka pirmininką, kuris turi būti trečiosios valstybės pilietis. Arbitrus reikia paskirti per du mėnesius nuo pareiškimo dėl teismo gavimo. Pirmininką reikia paskirti per kitus du mėnesius;

b) jeigu nesilaikoma šio straipsnio a) punkte nustatytų terminų ir nėra kito susitarimo, bet kuri besiginčijanti šalis gali kreiptis į Paryžiaus tarptautinių prekybos rūmų teismo prezidentą su prašymu paskirti reikiamus asmenis. Jeigu prezidentas tai padaryti negali arba jeigu jis yra kurios nors Susitariančiosios šalies pilietis, šios Sutarties 10 straipsnio 5 dalies sąlygos taikomos mutatis mutandis;

c) jeigu nėra kito susitarimo tarp besiginčijančių šalių, teismas pats nustato savo darbo tvarką. Jo sprendimai galutiniai ir privalomi. Kiekviena Susitariančioji šalis užtikrina teismo sprendimo pripažinimą ir vykdymą;

d) kiekviena besiginčijanti šalis apmoka savojo arbitro ir savojo atstovavimo teismo procese išlaidas; pirmininko ir kitos teismo išlaidos abiejų besiginčijančių šalių apmokamos po lygiai. Tačiau savo sprendimu teismas gali nustatyti šalims kitokį išlaidų mokėjimo santykį, ir tas sprendimas bus abiem šalims privalomas.

3. Tuo atveju, jeigu abi Susitariančiosios šalys taptų 1965 m. kovo 18 d. Vašingtono Konvencijos dėl investicinių ginčų tarp valstybių ir kitų valstybių piliečių sprendimo dalyvėmis, tai šiame straipsnyje numatyti ginčai investitoriaus prašymu gali būti perduoti Tarptautiniam investicinių ginčų sprendimo centrui, kaip alternatyva šio straipsnio 2 dalyje numatytai teismo procedūrai.

4. Susitariančioji valstybė – ginčo dalyvė – šio straipsnio 2 ir 3 dalyse numatytų teismo procedūrų metu arba vykdant atitinkamą teismo sprendimą, norėdama pateisinti save, neturi remtis tuo faktu, kad investitorius pagal draudimo sutartį yra gavęs kompensaciją už visą ar dalį patirtos žalos.

5. Susitariančiosios valstybės diplomatiniais kanalais neturi siekti daryti įtakos į teismą perduotam ginčui, nebent kita Susitariančioji valstybė nesilaiko ar nevykdo arbitražo teisme priimto sprendimo.

10 straipsnis

Ginčai tarp Susitariančiųjų šalių

1. Ginčai tarp Susitariančiųjų šalių dėl šios Sutarties sąlygų interpretavimo ar taikymo sprendžiami diplomatiniais kanalais.

2. Jeigu dvi Susitariančiosios šalys per 12 mėnesių nuo ginčo pradžios nesusitaria, tai vienos iš jų prašymu ginčas perduodamas arbitražo teismui.

Kiekviena Susitariančioji šalis paskiria po vieną arbitražą, o šie du paskiria pirmininką, kuris turi būti trečiosios valstybės pilietis.

3. Jeigu viena iš Susitariančiųjų šalių nepaskiria savo arbitro ir nepaklūsta kitos Susitariančiosios šalies kvietimui tai padaryti per du mėnesius, tai tos Susitariančiosios šalies prašymu arbitražą paskiria Tarptautinio teismo prezidentas.

4. Jei abu arbitrai per du mėnesius nuo jų paskyrimo nesusitaria dėl pirmininko parinkimo, tai vienos iš Susitariančiųjų šalių prašymu ji paskiria Tarptautinio teismo prezidentas.

5. Jeigu šio straipsnio 3 ir 4 dalyse apibūdintais atvejais Tarptautinio teismo prezidentas negali atlikti minėtosios funkcijos arba jeigu jis yra vienos iš Susitariančiųjų šalių pilietis, tai pirmininką paskirti turi viceprezidentas. O jeigu pastarasis taip pat negali to padaryti arba jeigu jis yra kurios nors Susitariančiosios šalies pilietis, tai pirmininką paskiria vyriausiasis teismo teisėjas, kuris nėra nė vienos Susitariančiosios šalies pilietis.

6. Remiantis kitomis Susitariančiųjų šalių pateiktomis sąlygomis, teismas pats nustato savo darbo tvarką.

7. Teismo sprendimai yra galutiniai ir privalomi kiekvienai Susitariančiajai šaliai.

11 straipsnis

Įsipareigojimų laikymasis

Kiekviena Susitariančioji šalis garantuoja, kad laikysis įsipareigojimu, kuriuos ji prisiėmė dėl kitos Susitariančiosios šalies investicijų investicijų.

12 straipsnis

Galutinės sąlygos

1. Ši Sutartis įsigalioja, kai abi Vyriausybės praneša viena kitai apie tai, kad jos įvykdė konstitucinius reikalavimus, reikalingus tarptautinėms sutartims sudaryti ir įsigalioti; ir ši Sutartis galioja 10 metų. Jeigu likus 6 mėnesiams iki šio laikotarpio pabaigos nebus raštiškai pranešta apie Sutarties nutraukimą, laikoma, kad ši Sutartis atnaujinama tomis pačiomis sąlygomis dar dvejiems metams ir taip toliau.

2. Esant oficialiam pranešimui apie šios Sutarties nutraukimą, 1-11 straipsnių sąlygos dar 10 metų tebegalioja toms investicijoms, kurios buvo padarytos prieš oficialaus pranešimo įteikimą.

Sudaryta Vilniuje 1992 m. gruodžio 23 d. šešiais egzemplioriais: du lietuvių kalba, du vokiečių kalba, du anglų kalba, visi tekstai autentiški. Atsiradus neaiškumams, vadovautis angliškuoju tekstu.

LIETUVOS RESPUBLIKOS
VYRIAUSYBĖS VARDU

ŠVEICARIJOS FEDERALINĖS
TARYBOS VARDU

PROTOKOLAS

Pasirašydami Lietuvos Respublikos ir Šveicarijos Konfederacijos sutartį dėl investicijų skatinimo ir jų abipusės apsaugos, pasirašantieji įgaliojami asmenys dėl šios Sutarties 4 straipsnio susitarė, kad žemiau išvardintos nuostatos bus neatskiriamai šios Sutarties dalis.

Tol, kol Lietuvos Vyriausybė nebus įkūrusi valiutų laisvo keitimo rinkos, šios Sutarties 4 straipsnio sąlygos bus taikomos šveicarų investitoriams jų investicijų Lietuvoje atžvilgiu, vadovaujantis šiomis taisyklėmis:

1. Lietuvos bankas ar kiti įgaliojimus turintys bankai, remdamiesi Lietuvos įstatymais, keis Lietuvos pinigus į konvertuojamą valiutą.

2. Bet kuriuo atveju šveicarų investitoriai disponuoja užsienio valiuta, įsigyta savo komercinės veiklos dėka.

3. Šveicarų investitoriai jokių būdu nebus traktuojami nepalankiau negu bet kurios trečiosios šalies investitoriai. Kai tik Lietuvos Respublika pasirašys su trečiaja šalimi analogišką sutartį, numatančią palankesnę pervedimų režimą, šis Protokolas bus atitinkamai pataisytas.

Šis Protokolas nustos galioti vėliausiai 1995 m. gruodžio 31 d.

Sudaryta Vilniuje 1992 m. gruodžio 23 d. šešiais egzemplioriais: du lietuvių kalba, du vokiečių kalba ir du anglų kalba, visi tekstai autentiški. Atsiradus neaiškumams, vadovautis angliškuoju tekstu.

LIETUVOS RESPUBLIKOS
VYRIAUSYBĖS VARDU

ŠVEICARIJOS FEDERALINĖS
TARYBOS VARDU
